

Уперті діти

Кость Дяченко

Вільна мить після обіду
Випала в Уляни.
Йде, щоб вилити обиду
До сусідки Ганни:
— Вчора ваші лобуряки
Знову груші крали.
Відчахнули дві гілляки,
Листя обчухрали. —
Ганна гіркотно зітхнула:
— Тож-бо того хочу?
Та щодня їм, ви б почули,
Іродам, торочу,
Що так можна і упасти,
Й скривдить деревину.
Лізеш в чужий садок красти —
То бери драбину!